

OB 9. MEDNARODNEM SREČANJU DRUŠTVA

REI CRETARIAE ROMANAE FAUTORES

Sredi petdesetih let so najuglednejši raziskovalci rimske lončenine in še posebej terre sigillate osnovali mednarodno društvo z imenom *Rei cretariae Romanae fautores*. Organizacijsko središče je postala in do zdaj ostala Švica, saj društvu trenutno predseduje Elisabeth Ettlinger, dasi so organizacijski posli razdeljeni tudi na München, Nijmegen, Tongeren v Belgiji, Haverford v ZDA in na Varšavo. Ena med prvimi nalogami društva je bila kar najbolj razširiti krog članov in omogočiti hitrejšo in boljše izmenjavo mnenj, kot je mogoča z objavami v tisku. Tako so prihajala ljubezniva, latinsko napisana vabila, naj se včlanimo v društvo, čeprav se je sprva zdelo, da stvari ne bomo mogli dosti koristiti. A društvo je zasledovalo cilj, ki si ga je postavilo: vsako leto izide okrožnica z točnimi naslovi vseh članov. Tako je mogoče z direktnim stikom dobiti najrazličnejše informacije in posredovati drugim članom marsikaj, kar sami zapazimo. Prav tako razmnožuje društvo — RCRF mu pravimo na kratko — bibliografijo svojih članov in ocene publikacij o rimski keramiki. Z letom 1958 so v Tongerenu začela izhajati *Acta RCRF*. Do zdaj je izšlo že 14 letnikov. Časopis objavlja krajše sestavke o ključnih kronoloških problemih rimske keramike, precej člankov je posvečenih sigillati, srečamo pa tudi dragocene zgoščene prikaze za province, o katerih prej skoro ni bilo slišati (npr. Sicilija).

Plenarni sestanki so bili sprva v večjih časovnih razmakih, že dalj časa pa so dosledno na dve leti. Člani so se sestali najprej v Švici, nato na Štalenskem vihu (Magdalensberg), na Mallorci, v Lyonu in Budimpešti. Že tam smo večkrat slišali željo, naj bi bilo eno srečanje v severni Jugoslaviji. Naslednji dve srečanji sta narekovala dva muzejska jubileja, združena z vabili društvu RCRF. L. 1969 je muzej v Speyerju ponovno uredil in odprl svoje depoje z gradivom iz Rheinzaberna, kjer so se pred 100 leti začela izkopavanja. Jubilej muzeja KAM pa nas je vodil l. 1971 na srečanje v Nijmegen, kjer smo se seznanili z materialom ob spodnjem Renu. V tem času je društvo uradno prosilo za možnost, naj bi bilo naslednje srečanje pri nas. Mnogi člani so vedeli za naša poveljna izkopavanja in so želeli boljše spoznati našo keramiko. Tako sta bila septembra 1973 Slovensko arheološko društvo in Zveza jugoslovanskih arheoloških društev v Ljubljani gostitelja 9. srečanja društva RCRF. Društvo je bilo medtem vključeno v mednarodno zvezo za klasično arheologijo.

Ob materialni podpori Raziskovalne skupnosti Slovenije in Skupščine mesta Ljubljana ter Turističnega društva Šempeter in Skupščine občine Ptuj, ki sta podprla ekskurzijo, je srečanje pri nas lepo poteklo. Po številu udeležencev in prispevkov je bilo zopet večje od prejšnjega. Lahko smo predstavili naša prizadevanja, izmenjali s člani svoja mnenja, prejeli veliko vzpodbud in to v živih razpravah ob materialu samem. Tako je bilo srečanje pomembna obogatitev za našo arheologijo.

Naša praksa tiskati gradivo z društvenih strokovnih posvetov bo omogočila obdržati kontinuiteto objav Acta RCRF — v AV objavljeno gradivo ljubljanskega srečanja bo na-
domestilo 15. letnik časopisa. Odmev sestanka pri nas bo ostal živ še na naslednjem sre-
čanju v Avgustu, kjer bo H. Comfort govoril o emonski sigillati.

Časti, predstaviti bralcem Arheološkega vestnika društvo RCRF, sem deležna kot slovenski član, ki v društvu sodeluje že 15 let. Naj mi bo dovoljeno na koncu še enkrat zatrdati, da je bilo srečanje v Ljubljani nadvse koristno za uveljavitev in za nadaljnjo rast naše provincialnorimske arheologije.

Iva Mikl Curk